

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Τὸ κεφάλι ένος ἀνδρώπου

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ. — 'Ο αστυνόμος Μαιγκρέ, κατόπιν συνεννόησως με τὸν ἀνακριτὴ Κομελιώ, διευκόλυνε τὴν ἀπόδρασι ἀπὸ τῆς φυλακῆς τῆς «Σαντέ» τοῦ 'Ιωσήφ 'Ερτέν, ὁ ὁποῖος ἔχει καταδικασθῆ εἰς θάνατον ὡς δολοφόνος τῆς 'Αμερικανίδος κ. Χέντερσον καὶ τῆς καριέρας τῆς. Μετὰ τὴν ἀπόδρασι, ὁ Μαιγκρέ καὶ τὰ ὄργανά του παρακολουθοῦν τὸν 'Ερτέν καὶ τὸν βλέπουν νὰ ζητᾷ καταφύγιον σ' ἕνα ἐξοχικὸ πανδοχεῖο καὶ καπηλεῖο τῆ «Σιτανγκέτ», ὅπου καὶ νοικιάζει ἕνα δωμάτιον. 'Ο Μαιγκρέ ἐγκαθι-

στά δυὸ ἀπὸ τὰ ὄργανά του, τοὺς ἐνωμοτάρχας Ντυφούρ καὶ Ζαντιέ, στὸ πανδοχεῖο καὶ ὁ ἴδιος νοικιάζει ἕνα δωμάτιον σ' ἕνα ξενοδοχεῖο, ἀκριβῶς ἀπέναντι στὴ «Σιτανγκέτ». Μὰ ἐκεῖ οἱ ἀστυνομικοὶ, στοὺς ὁποῖους ὁ Μαιγκρέ ἔχει ἀναθέσει τὴν παρακολούθησιν τοῦ 'Ερτέν, ἔρχονται σὲ σύγκρουσι μαζὺ του καὶ, ἐπάνω στὴν συμπλοκὴ, ὁ δραπετὴς κατορθώνει νὰ τοὺς ξεφύγῃ ὀριστικὰ αὐτὴν τὴν φορὰ καὶ νὰ χάσῃ τὰ ἴχνη. 'Ο Μαιγκρέ πάει καὶ τὸ ἀναφέρει αὐτὸ στὸν ἐπιθεωρητὴ Κομελιώ, ὁ ὁποῖος γίνεται ἐξω φρενῶν.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

'Ασφαλῶς ὁ κ. Κομελιώ θὰ ξαφνιαζόταν πολὺ καὶ θ' ἀγανακτοῦσε, ἂν ἤξερε πῶς ὁ Μαιγκρέ οὔτε νοιαζόταν καθόλου γιὰ νὰ ξανασυλλάβῃ τὸν 'Ερτέν. Γιὰ τὸν Μαιγκρέ αὐτὸ ἦταν δευτερευόν ζήτημα. Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ, εἶχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὴν ἡμέρα πού θὰ χρειαζόταν τὸν 'Ερτέν θὰ κατῶρθωνε νὰ τὸν συλλάβῃ ἀμέσως...

«Ὁχι! Δὲν τὸ σκεφτόταν καθόλου αὐτὸ ὁ Μαιγκρέ... Αὐτὸ πού σκεπτόταν ἦταν ἡ ἐπιστολὴ πού εἶχε σταλῆ στὴν «'Ανεξαρτησία» καὶ πού εἶχε γραφῆ στὸ «Καφέ-Κουπόλ». 'Επίσης, περισσότερο μάλιστα, σκεφτόταν κάποιον ἄλλο ζήτημα, γιὰ τὸ ὁποῖο κατηγοροῦσε τὸν ἑαυτὸ του, ὅτι τὸ εἶχε παραμελήσει, ὅταν ἐνήργησε τῆς πρώτης του ἔρευνες τὸν 'Ιαύλιο, τότε πού εἶχε συλλάβῃ τὸν 'Ερτέν, ἀμέσως μετὰ τὸ ἔγκλημα...

Μὰ τότε ὅλος ὁ κόσμος ἦταν πλέον βέβαιος γιὰ τὴν ἐνοχίαν τοῦ 'Ερτέν.

«Τὸ ἔγκλημα διεπράχθη στὸ Σαιν - Κλου κατὰ τῆς δυόμισθ, τὸ πρῶν, σκεφτόταν τώρα ὁ Μαιγκρέ». 'Ο 'Ερτέν γύρισε εἰς τὸ σπίτι του στὸ Παρίσι πρὶν ἀπὸ τῆς τέσσερες... Δὲν ἐπῆρε οὔτε τὸν σιδηρόδρομον, οὔτε τὸ τραῖνο, οὔτε κανένα ἄλλο μεταφορικὸ μέσο... Οὔτε καν ταξί... Μὲ τὰ πόδια πάλι ἦταν ἀδύνατον νὰ γυρίσῃ τόσο σύντομα, ἐκτὸς πειὰ ἂν ἔτρεχε συνεχῶς...

Κάνοντας τῆς σκέψεις αὐτές, ὁ Μαιγκρέ, ἔφτασε στὸν σιδηρόδρομον τοῦ Μονπαρνάς. Ἦταν μισὴ μετὰ τὸ μεσημέρι καὶ ἡ κίνησις ἐκεῖ εἶχε φτάσει στὸ ζενίθ τῆς. Παρ' ὅλο τὸ φθινόπωρον ἢ ταρατσες τῶν κέντρων ξεχειλίζαν ἀπὸ κόσμον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὄγδοντα τοῖς ἑκατὸ ἦσαν ξένοι.

'Ο Μαιγκρέ προχώρησε ὡς τὸ «Καφέ - Κουπόλ», εἶδε τὴν εἴσοδον τοῦ ἀμερικανικοῦ μπάρ καὶ μπήκε σ' αὐτὸ.

Μονάχα πέντε τραπέζια ὑπῆρχαν ἐκεῖ μέσα, πιασμένα ὄλα. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πελάτες ἦσαν σκαρφαλωμένοι στὰ ψηλά καθίσματα τοῦ μπάρ ἢ στεκόντουσαν ὀρθοὶ γύρω ἀπ' αὐτὸ.

'Ἐνα πλῆθος γκαρσόνια πηγαίνοντο ἀπὸ τὸν ὀρθὸν ἔναντι, ἐνῶ οἱ πελάτες τὰ φώναζαν σὲ ὅλες τῆς εὐρωπαϊκῆς γλώσσας.

Οἱ ἄνθρωποι στριμωγόντουσαν μετὰ οἰκειότητα μετὰ τοὺς καὶ ἔπιαναν κουβέντα, χωρὶς συστάσεις, σὰν νὰ ἦσαν παλιοὶ φίλοι. 'Ἐνας Γερμανὸς μιλοῦσε ἀγγλικὰ μ' ἕναν 'Αμερικανὸν κι' ἕνας Νορβηγὸς χρησιμοποιοῦσε τρεῖς γλώσσας τοῦλάχιστον γιὰ νὰ δώσῃ σ' ἕναν 'Ισπανὸν νὰ καταλάβῃ τί τοῦ ἔλεγε.

— 'Ἐχετε μελάνη καὶ χαρτί ; ρώτησε ὁ Μαιγκρέ πλησιάζοντας ἕναν ἀπὸ τοὺς μπάρμαν.

— 'Ἐχουμε, ἀλλὰ δὲν δίνουμε τὴν ὥρα τοῦ ὀρεκτικοῦ. Μπορεῖτε νὰ περάσετε στὴ μύρα πλάι. 'Ἐκεῖ θὰ σᾶς δώσουν.

'Ανάμεσα στῆς θορυβώδεις συντροφίαι, ὑπῆρχαν καὶ μερικοὶ μοναχικοὶ πελάτες.

'Υπῆρχε, ἔξαφνα, μιὰ νέα γυναίκα πού δὲν ἦταν οὔτε εἴκοσι δύο χρόνων καὶ πού φοροῦσε ἕνα μαῦρον ταγιέρ καλοκοιμμένο, καλοραμμένο, μὰ πού φαίνονταν πῶς θὰ τὸ εἶχε σιδερώσει ἐκτὸν τοῦλάχιστον φορές. Εἶχε πρόσωπον κουρασμένο κτ' νευρικό. Πλάι τῆς βρισκόταν ἀκουμπισμένο ἕνα καρνεὶ γιὰ σνίτσα. Καὶ ἀνάμεσα σ' ἄνθρωπους πού ἔπιαναν ὀρεκτικὰ τῶν εἴκοσι φράγκων τὸ ἕνα, ἡ νέα αὐτὴ γυναίκα ἔπινε ἕνα ποτήρι γάλα κι' ἔτρωγε ἕνα παξιμάδι.

Φαίνονταν πῶς αὐτὸ ἀποτελοῦσε τὸ μεσημεριανὸ φαγητὸ τῆς. Συγχρόνως δάβαζε μιὰ ρωσικὴ ἔφημερίδα πού ἦταν στὴν διάθεσιν τῶν τελευτῶν τοῦ καταστήματος.

Δὲν ἔβλεπε τίποτε, δὲν ἄκουγε τίποτε. Τραγάνιζε ἀργὰ τὸ παξιμάδι τῆς ρουφουσε κάθε τόσο μιὰ γουλιὰ γάλα κι' ἀδιαφοροῦσε γιὰ μιὰ συντροφία πού καθόταν στὸ διπλανὸν τραπέζι κι' ἔπινε, τῆ στιγμῆ ἐκείνη, τὸ πέμπτον τῆς κοκταίηλ.

'Ἐξ ἴσου ἐντίπῳσι ἔκανε κι' ἕνας ἄνδρας πού ἔφταναν μονάχα τὰ μαλλιά του γιὰ νὰ προκολλῶσιν τὴν περιέργειαν. Ἦσαν ρούσσα, σγουρὰ κι' ἐξαιρετικὰ μακρὰ.

Φοροῦσε ἕνα παλὸ μαῦρον κοστοῦμι γεμάτον γυαλάδες καὶ ἕνα μπλε πουκάμισον χωρὶς γραβάτα ἀνοιχτὸ στὸ στήθος.

Καθόταν στὸ βάθος τοῦ μπάρ, μετὰ τὸ ὕψος παλῶν πελάτων πού κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ τὸν ἀνησυχῆσῃ, καὶ ἔτρωγε, κουταλιὰ πρὸς κουταλιὰ, ἕνα κερσεὶ γιὰ οὔρι.

'Ἦταν ζήτημα ὅμως ἂν εἶχε πέντε φράγκα στὴν τσέπη του γιὰ νὰ πληρώσῃ τὸ γιαιούρι του. 'Απὸ πού ἐρχόταν; Πού πήγαινε; Καὶ πού εὔρισκε τὰ ἔξοδα τῆς συντηρήσεώς του ; 'Ὅλες αὐτές ἡ ἐρωτήσεις θὰ ἐρχόντουσαν πρὸς μὲν τὸν καθεὸν μόλις τὸν ἀντίκρυζε.

Εἶχε βλέμμα φλογερὸ, βλέφαρα ρυτιδωμένα καὶ κάποια ἐκφρασιὰ πολὺ περιφρονητικὴ καὶ πολὺ περήφανη στὴν φυσιογνωμία του.

Κανένας δὲν τὸν πλησίαζε γιὰ νὰ τοῦ σφίξῃ τὸ χέρι του ἢ γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ.

'Ἐξανα, ἡ πόρτα τοῦ μπάρ ἀνοίγει καὶ μπήκε μέσα ἕνα ζευγάρι. 'Ο Μαιγκρέ γύρισε καὶ τὸ κύτταξε, κι' ἀνεγνώρισε ἀμέσως σ' αὐτὸ τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γκρόμπυ, τοὺς κληρονόμους τῆς γρηῆς κ. Χέντερσον, πού εἶχε δολοφονηθῆ τόσο ἄγρια στὴν ἐπαυλὶ τῆς στὸ Σαιν - Κλου, ἀπὸ τὸν 'Ερτέν, ὅπως ὑπέθεταν ὄλοι. Εἶναν κατέβει ἀπὸ ἕνα πολυτελὲς

'Ο Μαιγκρέ μπήκε στὸ μπάρ τοῦ «Καφέ - Κουπόλ».

αυτοκίνητο πού θ' άξιζε τουλάχιστον τριάντα χιλιάδες δολάρια.

Μέσα στο μπάρ, τὸ άντρώγυνο χώρισε. Ὁ Ουίλλιαμ Γκρόσμπυ προχώρησε πρὸς τὸν μπαγκο καὶ χαιρέτησε φιλικὰ τὸν ἀρχιμπάρμαν, ὁ ὁποῖος τὸν ρώτησε:

— Ξαναγυρίσατε κιόλας ἀπὸ τὸ Μπιαρρίτζ ;

— Δεν εμείναμε οὔτε τρεῖς μέρες.. Βρέχει ἐκεῖ περισσότερο ἀπὸ δῶ...

Ἀπὸ τὴν θέσι πού θρῑσκόταν, ὁ Γκρόσμπυ εἶδε τὸν Μαιγκρέ καὶ τὸν χαιρέτησε μὲ μιὰ φιλικὴ κίνησι τοῦ κεφαλιοῦ.

Ἦταν ένας ψηλὸς νέος καμμιά τριανταριά χρονῶν, μὲ μαλλιά μαύρα καὶ λυγρὴ κορμοσιασιά. Ἀπ' ὅλους ὅσους θρῑσκόντουσαν μέσα στὸ μπάρ ἐκείνη τῆ στιγμῆ, αὐτὸς ἀσφαλῶς ἦταν ὁ πιὸ ἀψυγα, ὁ πιὸ κομψά ντυμένος.

Ἐνῶ ἡ γυναῖκα του εἶχε πλησιάσει κάποια φιλικὴ τῆς συντροφιά, ἐκείνος μοιραζε χειραφίτες δεξιά κι' ἀριστερά καὶ ρωτοῦσε τοὺς φίλους του γιὰ τὴν ὑγεία τους.

Ἦταν πλούσιος. Εἶχε ἓνα αυτοκίνητο μὲ τὸ ὁποῖο μποροῦσε νὰ πηγαίνει στὴ Νίτσα, στὸ Μπιαρρίτζ, στὴν Ντωβίλ ἢ καὶ στὸ Βερολίνο, κατὰ τὸ γουστο του.

Ἐμενε στὸ πιὸ ἀριστοκρατικὸ ξενοδοχεῖο τῆς λεωφόρου Γεωργίου Ε' κ' εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τῆ δολοφονημένη θεία του, ἐκτὸς ἀπὸ τῆ θίλλα τῆς τοῦ Σαίν-Κλου, τριάντα περίπου ἑκατομύρια φράγκα.

Ὁ Μαιγκρέ, καθῶς τὸν κύτταζε, σκεφτόταν χωρὶς νὰ θέλη, τὸν Ἐρτέν πού ὅλοι οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Γαλλίας τὸν καταδίωκαν τώρα.

Πού νὰ θρῑσκόταν τάχα ; Καὶ γιὰ ποῖο λόγο μποροῦσε νὰ σκοτώσῃ τὴν κ. Χέντερσον, τὴν ὁποίαν οὔτε ἤξερε, οὔτε εἶχε κλέψει ;

Καὶ τὸν ἀπασχολοῦσαν τόσο ἡ σκέψεις του, ὥστε μόλις ἀντελήφθη τὸν Γκρόσμπυ, ὁ ὁποῖος τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε:

— Παίρνετε συχνὰ τὸ ὀρεκτικὸ σας ἐδῶ ;

Συγχρόνως ἄπλωσε πρὸς αὐτὸν τὴν χρυσοῦ σιγαροθήκη του.

— Εὐχαριστῶ, ἀποκρίθηκε ὁ Μαιγκρέ. Μονάχα πίππα καπνίζω...

— Δὲν παίρνετε τίποτε ;... Ἐνα οὔισκυ ;

— Εἶμαι σερβιρισμένος καθὼς βλέπετε... ἀπάντησε ὁ Μαιγκρέ.

Ὁ Γκρόσμπυ φάνηκε σὰν νὰ δυσαρεστήθηκε. Ἐπειτα ρώτησε:

— Ἀλήθεια, εἶνε σωστὰ ὅσα λένε ;...

— Γιὰ ποῖο πράγμα ;

— Γιὰ τὸν δολοφόνου τῆς θείας μου... Ὅτι τὸν φυγάδευσε ἡ ἀστυνομία ;...

— Μπα! ἔκανε ὁ Μαιγκρέ. Ὅλ' αὐτὰ εἶνε λόγια.

Ἐκείνη τῆ στιγμῆ, πλησίασε καὶ ἡ κ. Γκρόσμπυ μὲ κάποια φίλη τῆς πού τὴν εἶχε συναντήσει μέσα στὸ μπάρ.

Ὁ Γκρόσμπυ κύτταξε τὸν ἀστυνομικὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐλάτε λοιπόν! Κάμετέ μας τὴν εὐχαριστήσι νὰ πῆτε κάτι μαζύ μας... ἡ γυναῖκα μου θὰ εὐχαριστηθῆ πολὺ...

Ἄ! νὰ τὴν!... Τὴν ξέρετε, βέβαια... Νὰ σὰς συστήσω τότε στὴ φίλη μας μίς Ἐντνα Ράισπερ, τὴν κόρη τοῦ χαρτοβιομηχανοῦ τῆς Στοκχόλμης καὶ πρωταθλήτρια τοῦ πατιναζ... Ἐντνα, ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητῆς κ. Μαιγκρέ... Μέσα στὸ μπάρ, ἡ Ρωσίδα μὲ τὸ μαῦρο πολυσιδερωμένο ταγιέρ ἐξακολουθοῦσε νὰ εἶνε βυθισμένη στὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδος τῆς, ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ροῦσσα μακρὰ μαλλιά καὶ τὸν ἀνοιχτὸ γιᾶκᾶ ὠνειροπολοῦσε μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα.

Ἡ Ἐντνα Ράισπεργκ εἶπε μὲ τὴν ἄκρη τῶν χειλιῶν τῆς:

— Χαίρω πολὺ...

Ἐπειτα ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ Μαιγκρέ κι' ἐξακολούθησε ὑστερα ἀγγλικά τῆ συζήτησί τῆς μὲ τὴν κ. Γκρόσμπυ. Συγχρόνως ὁ Ουίλλιαμ Γκρόσμπυ ἔλεγε στὸν Μαιγκρέ:

— Μοῦ ἐπιτρέπετε μιὰ στιγμῆ;... Μὲ ζητοῦν στὸ τηλέφω-

νο... Γκαρσόν, δυὸ οὔισκυ !... Συγγνώμην, κύριε ἐπιθεωρητά...

Ἐξω ἀπ' τὸ μπάρ, τὸ ὀλονικέλινο αυτοκίνητο τῶν Γκρόσμπυ ἔλαμπε κάτω ἀπὸ τὸ φῶς, ἐνῶ μιὰ σιλουέττα ἀξιοθρήνητη τὸ στριφογύριζε καὶ πλησίαζε κάθε τόσο πρὸς τὴν πόρτα τοῦ μπάρ, γιὰ νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀμέσως κατόπιν.

Σὲ μιὰ στιγμῆ, ἡ σιλουέττα αὐτῆ στάθηκε μπρὸς στὴν πόρτα καὶ ἄρχισε νὰ κυττάζῃ μέσα ἐρευνητικά... Ἐνα γκαρσόνι εἶδε τὸν ἀλήτη αὐτὸν κι' ἐτοιμάσθηκε νὰ θγῆ ἔξω γιὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ...

Μα συγχρόνως τὸν εἶδε καὶ ὁ Μαιγκρέ κι' ἀνασκήρτησε...

Γιατὶ ὁ ἀλήτης αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ Ἐρτέν, τὸν ὁποῖον ἀναζητοῦσε ὀλη ἡ ἀστυνομία τῆς Γαλλίας...

Ὁ Μαιγκρέ δὲν εἶχε παρὰ νὰ τρέξῃ γιὰ νὰ τὸν συλλάβῃ...

V

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟ ΧΑΒΙΑΡΙΟΥ

Ὡστόσο ὁ Μαιγκρέ οὔτε κουνήθηκε καθόλου...

Πλάι του, ἡ κ. Γκρόσμπυ καὶ ἡ νεαρὴ Σουηδὴ Ἐντνα φλυαροῦσαν ἀγγλικά πίνοντας τὸ κοκταίηλ τους. Ὁ Μαιγκρέ στεκόταν τόσο κοντὰ στὴν τελευταία, ὥστε σὲ κάθε κίνησι πού ἔκανε ἐκείνη, ἡ τρυφερὴ τῆς σάρκα τὸν ἄγγιζε...

Μὲ τὰ λίγα ἀγγλικά πού ἤξερε, ὁ Μαιγκρέ καταλάβαινε ὅτι μιλοῦσαν γιὰ κάποιο Ζοζέ, ὁ ὁποῖος στὸ ξενοδοχεῖο «Ρύτζ» φλερτάριζε τὴ νέα καὶ τῆς εἶχε προτείνει νὰ πάρῃ κοκκαίη.

Γελοῦσαν κ' ἡ δυό. Ὁ Ουίλλιαμ Γκρόσμπυ, γυρίζοντας ἀπὸ τὸ τηλέφωνο, εἶπε στὸν ἀστυνομικὸ:

— Μὲ συγχωρεῖτε... Μὲ ζητοῦσαν γιὰ νὰ μοῦ μιλήσουν γιὰ τὸ αυτοκίνητό μου. Θέλω νὰ τὸ πουλήσω, ξέρετε, γιὰ νὰ πάρω ἓν' ἄλλο...

Ἐρριξε σόδα στὰ ποτήρια τοῦ οὔισκυ καὶ ὕψωσε τὸ δικό του, λέγοντας:

— Εἰς ὑγείαν!

Ἐξω, ἡ θλιθερὴ σιλουέττα τοῦ καταδίκου εἰς θάνατον ἐξακολουθοῦσε νὰ περιφέρεται μπροστὰ στὴν πόρτα.

Χωρὶς ἄλλο, κατὰ τὴ φυγὴ του ἀπὸ τὴ «Σιτανγκέτ», ὁ Ἰωσήφ Ἐρτέν εἶχε χάσει τὸ κασκέτο του, γιὰτὶ περιφερόταν τώρα χωρὶς καπέλλο. Στὴ φυλακὴ τοῦ εἶχα κόψει σύρριζα τὰ μαλλιά του κι' αὐτὸ ἐτόνιζε ἀκόμα περισσότερο τὸ μέγεθος τῶν αὐτιῶν του. Τὰ παπούτσια του δὲν εἶχαν πειὰ οὔτε χρῶμα, οὔτε σχῆμα. Καὶ πού εἶχε κοιμηθῆ γιὰ νὰ εἶνε τόσο τσαλακωμένα, τόσο γεμάτο σκόνη καὶ λάσπη τὸ κοστοῦμι του;...

Ἄν ἄπλωνε τὸ χέρι του στοὺς διαβάτες, θὰ ἔσπευδαν νὰ τοῦ δώσουν ἐλεημοσύνη. Μὰ ὁ Ἐρτέν δὲν ζητιάνευε. Δὲν πουλοῦσε οὔτε σπέρτα, οὔτε μολύβια.

Πηγαινοερχόταν, ἀπομακρυνόταν κάθε τόσο λίγα μέτρα καὶ ξαναγύριζε...

Τὸ πρόσωπό του ἦταν γεμάτο μαῦρες τρίχες πού τὸν ἔκαναν νὰ φαίνεται πιὸ ἀδύνατος ἀκόμα.

(Ἐκολουθεῖ)

Ὁ Μαιγκρέ ἀνεγνώρισε ἀμέσως τὸν κ. καὶ τὴν κ. Γκρόσμπυ.